

Z dejín kaviarenských revolucionárov na Slovensku

- editor007 | 8. dubna 2024

SLOVENSKO: Od 18. storočia sa revolučné živly schádzajú po kaviarňach. V kaviarni plačú nad tmárstvom, zaostalosťou svojich ľudských bratov i nad biedou prostého ľudu, v kaviarni pre ľud pripravujú krajšiu budúcnosť. V kaviarni skladajú svoje básne o tvrdej práci a pote, v kaviarni sa rozčulujú nad konzervatívnou strednou triedou, ktorá namiesto toho, aby išla za ubiedenými (do tovární, do rómskych osád, do Afriky, do migrantských táborov) tak chodí - do kaviarne.

Aj dnes tolerantní potomkovia ponovembrových zbohatlíkov a prednovembrových komunistov blazeovane riešia v kaviarňach ako bojovať s hydrou konzervativizmu, klérofašizmu a katolíckeho fundamentalizmu, ako oslobodiť, tentokrát už nie momentálne pokazenú, skostnatenú a zburžoáznenú bielu robotnícku triedu a tzv. post-sedliakov, ale utláčané ženy, sexuálne menšiny, rasové menšiny, matku Zem, indiánov na Amazonke, migrantov, klímu, skrátka - ako robiť tú revolúciu.

Nie je to však na Slovensku len jav dnešný a len liberálny, typický len pre ponovembrových „slniečkárov“ a euro-komsomolcov, ako by nám niektorí obrození marxisti a socialisti radi nahovorili. Tento jav je na Slovensku starý minimálne 100 rokov a súvisí nielen s liberalizmom, ale aj s ľavicou ako takou a jej vodcami.

Ani Slovensko sa v 20. storočí nevyhlo pri robení marxistickej, trockistickej a neomarxistickej revolúcie tomuto javu, skôr naopak, kávové zrnko tu padlo na úrodnú pôdu. Keďže Viedeň bola veľmi blízko Bratislavy a určitý spôsob života, typický pre strednú Európu, Viedeň priam symbolizovala, tak v Bratislave (Prešporku), kde mali mnohí bohatí Viedenchania v dobách cisárstva svoje letné vily, sa tento kaviarenský životný štýl udomácnil v ešte možno intenzívnejšej, maloburžoáznejšej, trochu karikovanej, avšak o to húževnatejšej podobe.

Každopádne bojovníkom za lepšie zajtrajšky, pokrok a osvetu veľmi zachutil. Do továrne ich to nelákalo, na pole už vôbec nie, podobne ako dnešného kaviarenského revolucionára do amazonského pralesa alebo do rómskej osady. Radšej s robotníckou triedou súcitili na dialku, z kaviarne, ale o to intenzívnejšie. Aby ukázali, že v kaviarňach nezahálajú, tak tam okrem bujarého života ešte aj písali. Taký Ladislav Novomeský alebo Ján Rob Poničan tam napísali celé diela. Vlastne to bola tiež taká továreň, kde dreli na zlých reakcionároch. (Zlí reakcionári sedeli väčšinou pri vedľajších stóloch, niekedy aj pri tých istých a nijako sa chovaním nelíšili od bojovníkov za beztriednu spoločnosť. Len tým, že neboli až takými pokrytcami.)

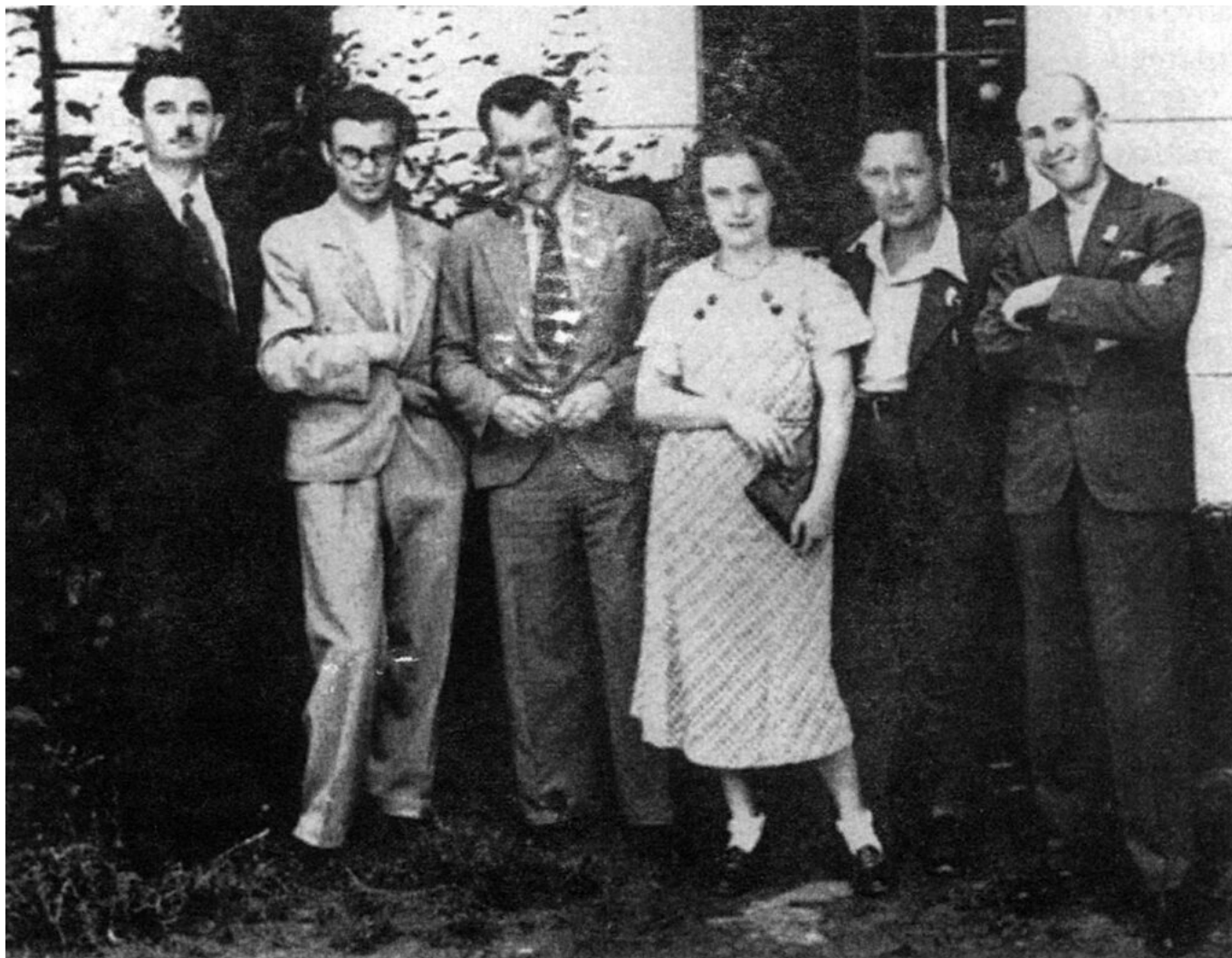
K presláveným ľavicovým návštevníkom bratislavských kaviarní patrili, samozrejme, aj komunisti Novomeský, Husák, Clementis, záplava ľavicovo orientovaných spisovateľov a umelcov ako Ján Rob Poničan (ktorý v opitosti v jednom podniku rozmlátil počas vojny topánkou bustu Hitlera a nič sa mu za to nestalo), Fraňo Král, Móric Mittelmann Dedinský, Daniel Okáli, Eduard Urx, sporadickejšie Peter Jilemnický, ale aj Milo Urban, ktorého môžeme kludne označiť za ľavicového intelektuála, najprv národno-socialistického, neskôr národno-komunistického.

Komunistickí a ľavicoví publicisti z revue DAV (v strede L. Novomeský) priamo na bojisku

Súduh Václav Kopecký ich vo svojej knihe ČSR a KSČ, v čase honu na tzv. buržoáznych nacionalistov označil za kaviarenských komunistov určite právom, aj keď zabudol popísať svoj intímny vzťah k takýmto zábavným podnikom. Ono je to tak, keď ide o mondénny a kaviarenský život revolucionárov, tak väčšinou sa stávajú takéto spôsoby existencie odpornými hlavne u tých druhých.

Mnohí vtedajší robotníci by sa zaiste čudovali, ako „trpia“ ich revoluční vodcovia pod čižmou kapitalizmu a neskôr klérofašizmu. Keby videli Laca Novomeského v kaviarni Astor, ako tam divoko tancuje so Zuzkou Zguriškou a tá rozkokošená rozlieva víno širinou. „Rozteká stolom víno bezcenné...” píše o tejto udalosti maestro v jednej básni. Čiže, žilo sa veselo a na peniaze sa až tak nehládalo. Ale s robotníckou triedou sa súcitilo.

Vladimír Clementis (s fajkou) a Ján Nálepka (s korčokuliarmi)

Aby revolucionári zdôraznili obetný charakter svojej kaviarenskej existencie, tak neustále nariekali nad svojou finančnou situáciou. Ľavicová literatúra je prepchaná trpkými sťažnosťami na krutý osud úbohého ľavicového bohéma. Stále je zadlžený a bez prostriedkov. O tom, na čo tie prostriedky potrebuje, koľko ich potrebuje a prečo nejde napríklad pracovať k súdruhom do fabriky, aby prostriedky získal, o tom pokroková literatúra taktne mlčí. Každopádne, vždy si tie peniaze dokáže niekde zaobstaráť, aby ten život bol trochu na úrovni.

Kaviarenské revolucionári, včerajší aj dnešní, to však vedia všetko vysvetliť. Podobné poznámky, ako boli uvedené vyššie, to sú len prejavy nízkej závidosti a ohováračky. Tupí malomeštiaci a dnes post-sedliaci, len závidia týmto miláčikom múz a revolúcie úspech a talent. To je všetko.

Podobné „ohováračky“ sa v zlatých časoch revolúcie zosypali aj na hlavu úbohého súdruha Husáka. V denníku Slováč takto škaredo očiernili dobré meno komunistu, humanistu a bojovníka za práva ľudu: „Husákova žena dostala vlni od svojho chudobného muža, vodcu proletariátu na Slovensku, kožuch, ktorý stál 120 000 korún. Bol to jeden z najdrahších kožuchov, v akom sa mohla niektorá bratislavská panička ukazovať. Je však pravda, že pán Husák mal veľmi pekné príjmy. Veď salónni komunisti okolo Dr. Karvaša boli všetko najlepšie platenými úradníkmi v Bratislave. Mal dosť peňazí aj na hostiny so šampanským, ktoré stáli veľké tisíce a na ktorých sa schádzala vybraná spoločnosť z NÚZ, Národnej banky, Dovosu a iných dôležitých hospodárskych podnikov na Slovensku.“

Avšak uznajme, že revolúcia sa určite lepšie pripravuje, keď je oprostená od bremena suchopárnosti, každodennej rutiny a banálnych starostí.

Ján Rob Poničan – božský Rob

K povinnej štafáži bratislavského kaviarenského života patrili ženy, nazývané ľavicovými umelcami „múzy“. Boli to študentky alebo aj zarábajúce ženy, ktoré úbohým revolučným umelcom poskytovali trochu toho ľudského tepla a pokiaľ mali peniaze, tak umelca týraného nelútostným kapitalizmom aj živili. Niektorí súdruhovia boli medzi „múzami“ veľmi populárni. Napríklad Ján Rob Poničan bol ženskými obdivovateľkami nazývaný „božský Rob.“

On sám si vybral povolanie dosť nerevolučné, ba priam buržoázne (podobne ako Husák, Okáli,

Clementis či Horváth), bol advokátom. Názov jeho prvej básnickej zbierky z roku 1923: Som, myslím, cítim a vidím, milujem všetko, len temno nenávidím, hovorí za všetko. Na obálkach jeho básnických zbierok sa striedajú pôvabné tvary ženských tiel s továrenskými komínmi a siluetami fabrík. Človek však nemôže byť všade, to si museli súdruhovia robotníci uvedomiť. Treba si revolučne vybrať medzi ženským telom a fabrikou. Okrem obyčajných žien miloval aj jednu bohyňu. Píše o tom sám: „žena, ktorú milujem, je bohyňou: revolúcia.“

Ani v dobe po roku 1938, keď sa nad ľavicovou kaviarenskou inteligenciou začalo zmrákať, sa súdruhovia z kaviarní nezľakli. Keďže sa z týchto podnikov dobre poznali s mnohými predstaviteľmi nového režimu (Tido J. Gašpar, Alexander Mach, Milo Urban) tak sa uchýlili v rôznych redakciách, advokátskych kanceláriách či štátnych úradoch. Ďalej navštevovali kaviarne i vechy a usilovne pripravovali revolúciu. Intermezzo prechodu vojnového frontu všetci spisovatelia, právnici a bohémi zdarne prežili, na rozdiel od obyčajných ľudí a mohli ďalej pokračovať v revolučnom kvasení.

Keď nakoniec slávna revolúcia prišla, tak sa veľmi čudovali, že prvé, čo revolúcia zrušila, bola práve kaviarenská bohéma. Súdruh Stalin, ktorý sa inak nevyhýbal ani nejakej tej bujne oslave, ju nemal rád. To však bolo len dočasné, každý raz zomrie a tak aj súdruh Stalin. Nakoniec boli bývalí kaviarenski revolucionári v 60. rokoch šťastní, keď ich súdruhovia prepustili z väzenia a umožnili im znovu si sadnúť – do kaviarne. Niektorým aj na ministerstvo a tým najlepším aj do čela štátu.

Pravdu má Ľubomír Feldek, zaslúžilý súdruh, obdivovateľ Lenina, Brežneva a Gorbačova: „V kaviarňach sa žilo. Tolko nápadov, tolko hádok, tolko vášnivých diskusií.“

A najstrašnejšie je, že niektoré nápady sa aj uskutočnili.

AUTOR: Branislav Michalka

ZDROJ: Christianitas